

Csillagszedő Márió (2002) (versek gyerekhangra)

<https://pim.hu/pim-media/media/csillagszedo-mario>

Márió megfigyelte, hogy a csillagok mindig ugyanabban a messzi távolban maradnak. Mégis megígéri a szomszéd kislánynak, hogy kihalássza őket a tóból, nappal üvegszekrényben őrzi, s éjszakára újra felrakja mindet az égre. A kislány gyermeki hangján bizalom és csalódás, szeretet és fájdalom, bölcsesség és naivitás egyszerre szólal meg. [Az apró gondolattöredékek versfüzére egy család történetét tárja elénk.](#)

Szerző: **Kiss Ottó** [https://hu.wikipedia.org/wiki/Kiss_Ottó_\(költő\)](https://hu.wikipedia.org/wiki/Kiss_Ottó_(költő))

<https://pim.hu/p/kiss-otto/biografia>

Író, költő. 1963-ban született. A Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán szerzett diplomát, illetve a JATE-n újságírói oklevelet. Volt hetilapszerkesztő a Gyulai Hírlapnál, napilapos újságíró a Békésmegyei Napnál. Jelenleg a Bárka irodalmi és társadalomtudományi folyóirat munkatársa. Gyulán él. Díjak: Év könyve-díj, 2003; Artisjus irodalmi díj 2007, József Attila-díj 2009, Év Gyerekkönyve díj 2021. Könyve a **Csillagszedő Márió** 2003-ban elnyerte az Év könyve díjat, napjainkra pedig a Csillagszedő Márió a magyar gyermekköltészetének egyik klasszikus darabjává vált, számos feldolgozása született, és több nyelvre is lefordították.

Csillagszedő Márió (2002) (versek gyerekhangra)

Az ember jóból és rosszból van összegyúrva. Fehérből meg feketéből. Ezért van az, ha rajtakapsz valami rossz dolgon, mindig szürke leszek. Akkor csak állunk egymással szemben, mozdulatlanul. Tehát távolodunk, de közeledünk is.

Eddig háromszor mentem világgá. Először az ajtóig, azután a szomszéd házáig, legutoljára meg a lakótelep széléig. Ha megint világgá megyek, nem fordulok vissza többé, mert úgyis hazatalálok, hiszen a Föld gömbölyű.

Tegnap Márió, az új szomszédunk kislánya azt mondta, hogy egy kislányt csak akkor lehet megszeretni, ha az mindent kétszer mond. Az én mamám viszont azt mondta, hogy ezek gyerekes dolgok, és a gyerekes dolgokat egy magamfajta nagylány már nem hiszi el. És én a mamának adok igazat. És én a mamának adok igazat.

Márió megfigyelte, hogy este teljesen fölöslegesen szaladgál a parkban, teljesen fölöslegesen úzi a park egész hosszában a csillagokat vagy a Holdat, mert azok azután is csak ugyanabban a messzi távolban maradnak.

A játékban az az igazságos, hogy bármi lehetek. Ha akarom, orvos, ha akarom, beteg, ha akarom, kalauz. A játékban csak az nem igazságos, ha Márió is éppen az akar lenni, ami én. Olyankor mindig folyó leszek, kilépek a medremből, és mindenkit elöntök: az orvost, a beteget és még a kalauzt is. Csak pont Máriót nem tudom elönteni, mert ő akkor mindig hajó lesz és ez az, mi a játékban nagyon nem igazságos.

Ma szerencsés napom volt: találtam ez négylevelű lóherét.

Máriaó azt mondta, hogy régen, amikor az **apja meg az anyja** elváltak, ő kutyát kapott ajándékba. megkérdeztem a papát, hogy velük mi van, de azt felelte, hogy ők soha nem válnak el, mert annyira szeretik egymást. A kutyát már meg sem említettem.

Tegnap Máriaóval lementünk tóhoz. Már esteledett, amikor a vízben megjelentek a csillagok. Máriaó azt mondta, meglátom, éjszaka mindet kihalásza nekem onnan, ha mégis maradna néhány a rossz látási viszonyok miatt, azokat majd reggel összeszedi.

Ma délelőtt is a tó felé mentünk, és tényleg nem voltak ott a csillagok, de Máriaónál sem láttam egyet sem. Akkor meg azt mondta, hogy otthon őrzi őket az üvegszekrényben, de nézzek csak ki majd estére az ablakomon, addigra mindet felrakja nekem az égre.

Az óvodában minden jó, csak a grízkása nem jó. Veszek belőle egy kanállal, a kezem nem reszket, a kanál nem reszket, de a grízkása reszket. És ami reszket, azt én nagyon nem szeretem.

Amikor a **doktor nénihez** értünk, **anya** levette a kabátomat, meghámozott, mint egy narancsot. Milyen édes ez a gyerek, mondta a doktor néni, pedig savanyú arcot vágtam, és félttem is egy kicsit. Legszívesebben az ágy alá bújtam volna, vagy a szoba sarkába, hogy csalogassanak elő, a doktor néni és anya, becézzenek meg simogassanak a szavakkal, hogy érezzem: jön elő belőlük a szeretet, és megtalál, hiába bújok el.

Ha nem viselem mindig a szemüvegemet, felnőtt koromban sem leszek előrelátó?

Ha valaki csuklik, az azt jelenti, hogy emlegetik. Ezt egy néni mondta a buszmegállóban. Anya meg azt mondta, hogy biztosan apa emleget minket, azért csuklottam. És amikor mindnyájan, a néni, anya meg én is emlegetni kezdtük az autóbust, azonnal meg is érkezett. Egy nagy, kék, csuklós.

Máriaónak meg a biciklinek vannak hátrányai. A biciklin nem lehet játszani, Máriaón meg nem lehet biciklizni.

A vonatsínek egymás mellett mennek, de valahol messze összeérnek. Apa szerint csak a végtelenben. Apa és anya is egymás mellett mennek, én meg középen, mert én vagyok a végtelen, ahol ők összeérnek.

Máriaó apukája régen vadász volt és százból százszor lelőtte röptében a vadkacsát. Az én apukám sosem volt vadász, de azért százból százszor ő is lelőné röptében a vadkacsát, még a vaddisznót is, ha az a buta állat nem lenne olyan földhözragadt.

Ha a házunk egy nagy léggömb lenne, akkorára fújnam, hogy minden barátom, még a Máriaó is elférjen benne. Azután közösen pumpálnánk, hogy a játszótér, a park, sőt még a lakótelep is beleférjen. Így a mi házunk az egész világ lenne.

Nyáron a Nap olyan önzetlen, úgy osztogatja a barnaságot, mint én az óvodában a vajás kiflit. Az uzsonna, tudom, sohasem fogy el, mert anya mindennap beletesz valami finomat a táskámba. De félek, hogy a Nap egyszer teljesen kiféheredik.

Te rossz vagy **apa, meg anya** is, mert sohasem vagytok itthon, amikor este hazajöttök, fáradtak vagytok, elküldtök aludni, sohasem játszotok velem, pénzt adtok, hogy vegyek magamnak játékot, de minden gyereknek ugyanolyan játéka van, és nekem nem kell ugyanolyan játék.

A **nagypapa** viszont jó, mert ő mindig itthon van, játszik velem, sohasem mondja, hogy fáradt, nyáron Máriaóval elvisz a nyaralóba, kukoricaszárból csinál nekünk varázskardot meg fosztásból varázsbabát, hogy ripsz-ropsz, az égből szeretetet varázsoljunk a földre.

Reggel, amikor megcsípi a dér a kertet, a növények hirtelen kinyitják szemüket, és rácsodálkoznak az ablakomra. Ilyenkor legszívesebben csokorba kötém a jégvirágokat, s mint egy óriás vázába, beletenném őket a zöldbe. De nem tudom, enyéme-e a jégvirágok.

Amikor nagy leszek, veszek egy tájat. Fenyvesekkel és patakkal. A szélén szélmalom lesz, a közepén rét. Nagy, kerek és piros.

Apa, én tudok repülni! Jól van, azt is tudom, hogy minden gyerekekkel előfordul álmában, én viszont igazán tudok repülni. De csak akkor, ha anya nincs itt, és te sem vagy itt, sőt senki, még a Máriaó sincs velem. Ez azóta van így, mióta a nagypapa meghalt. Ő azt mondta nekem egyszer, hogy csak mi ketten tudunk repülni, a nagypapa meg én, és azt is mondta, hogy ő nemsokára nagyon messzire fog repülni, talán vissza sem jön ide a kissámlira.

De a nagypapa nem mondott igazat, mert amikor ti nem vagytok itthon, és a Máriaó sincs velem, akkor behunyom a szemem és csapkodni kezdek a szárnyaimmal, és a nagypapa ott ül a kissámlin, és mosolyog, mosolyog, és csak ő hiszi el, hogy tudok repülni. Anya sem, Máriaó sem, és te sem, apa.

Van olyan reggel, ami nem hoz holnapot?

Az igazi dolgok nagyon mélyen vannak. A feneketlen tó fenekénél is mélyebben. A szívem körül valahol. A mélység, az ugyanolyan, mint a magasság. Csak máshonnan kell nézni.

Van egy kidöntött fa az ablakom előtt. Tavasszal, amikor minden rügyezik meg virágozik, zöldágak nőnek rajta. Olyankor arra a **lányra** gondolok, akinek nagy a hasa és mindig szomorúan járkal a lépcsőházban. Amikor több fa lesz, mint ember, a szomszédok néznek majd egymásra, akár a tanyán a tehének, és nem fogják tudni, hogy most mi van.

A gólya sokkal okosabb az embernél, mert nemcsak a vízben meg a földön jár, de repülni is tud. Nemhiába hitette el mindenkivel, hogy ő hozza a kisbabát.

Amikor hazaértünk, anya visszahallgatta a rögzítőt. Apa üzent a kiküldetéséből, de csak annyit, hogy szép a Tisza, olyan, mint egyszer régen. Anya erre sírni kezdett, sok víz folyt le a szeméből, de nem volt szomorú, inkább szép volt. Olyan, mint a Tisza egyszer régen.

A bábuk közül a marionett hasonlít legjobban az emberhez. Minden ízét külön zsinór segítségével lehet mozgatni, és felülről irányítható.

Máriaóra hiába mondom csúnyát, legfeljebb megsértődik és elmegy. De aztán mindig visszajön. Máriaó egy bumeráng.

Tudod apa, az lenne jó, ha eggyel többször jönnél haza, mint ahányszor elmész.

Az este olyan sűrűn villámlott, hogy azt hittem, nappal van. De eső nem esett, és az ég sem dörgött. Gondolom, nem voltak mérgesek ott fenn, csak nem bírtak elaludni és kapcsolgatták a lámpát. Ami nem történik meg, az az éjszaka. És ami megtörténik, az a nappal. Hogy egyszer teljes világosság legyen, előbb-utóbb mindennek meg kell történnie.

Amikor apa legutoljára összecsomagolt, úgy csináltam, mintha aludnék. De hallottam, hogy azt mondja neked: a kocka el van vetve. Mire apa hazajön, sok kis kocka lesz?

Anya szerint először minden férfi megígéri, hogy **lehozza nekünk a csillagokat**, aztán pedig úgy tesznek, mintha nem is tudnának az egészről semmit, még csak olyan szót sem ismernek, hogy csillag, de én biztosan tudom, hogy anya csak azért mondja ezt, mert apa miatt most nagyon szomorú.

Jön az árvíz, mondta anya. Jön az árvíz, mondta, és félrenézett. Jön az árvíz, idézte riadt tekintettel Petőfi Sándort, pedig akkor még csak patakokban folyt arcáról a könny. Tudod, anya, az lesz az igazi dráma, ha nem találom meg az emlékkönyvemet.

A szeretet barkákban lakik. Barkák pedig nincsenek. Vagy ha vannak is, errefelé igen ritkák.

Mióta a papa elköltözött, anya szigorúan diétázik. Vasárnap délután én is szigorúan diétáztam. Főleg négytől hatig.

Mostanában nagyon buta lettem. Körülbelül annyit értek a világból, amennyit egy hangya ért belőlem. Mostanában csak remélem, hogy a világ nem fog a fejemre taposni.

Anya, ne sírj már! Hiszen az igazgyöngyök is láncra vannak tűzve. Magányosabb vagyok, mint egy hős.

Amikor sok csillag van az égen, kisonok az udvarra, hintára ülök, és elképzelem, amint suhanok a fekete űrben. Ha a szkafanderem keresztül is hallanád, amit ilyenkor mondok, biztosan velem tartanál. Apa, a távolság is lehet szkafanderből?

Nem tudom, Máriónak mi a terve a csillagokkal, mindenesetre én tegnap egyedül voltam lenni a tónál, délben, hogy biztosan ne legyenek ott. A vízben csak a Nap fürdött, és olyan volt, mint a műanyag narancs Márió üvegszekrényében.

Amikor vacsoráztunk, anya lefestette a Napot, persze csak szavakkal, de a képzeletemben nem a Napra, hanem legjobban egy csillogó hógolyóra hasonlított, a felhő pedig, mert az is volt a festményen, egy tintahal képében úszott nyugat felé, le a tenger mélyére, oda, ahol sötét van. Csak a hógolyó ragyogott fent továbbra is, mintha mindig ott akarna maradni, akár apa nagy fehér tányérja a konyhaszekrény tetején.

Szeretem, ha hull a hó. Azt is szeretem, amikor apa eljön hozzánk, de nem szeretem, amikor elmegy. Olyankor a szívemben visszafelé hull a hó.

Anyától apáig egyetlen út vezet, az, amelyiken a hatos autóbusz megy. De ez a járat azóta nem közlekedik, mióta apa feleségül vette anya régi barátnőjét, a **Cédát**.

A boldogság az, amikor sokat kapunk. A fájdalom az, amikor ezt mind elveszik. Én nem akarok boldog lenni többé, mert az egyszere nagyon fájni fog.

Én mindig mindennel egyetértek, és soha semmivel sem értek egyet, mert én önmagammal is mindig ellentétes véleményen vagyok.

Egyszer többször nyúltam valamiért, de elérnem nem sikerült. Aztán a valami megsajnálta: eltűnt a közelemből.

Az a rét, amelyik nagy, kerek és piros, az nem rét. Legföljebb egy kidurrantott gumilabda.

Ma vettünk egy **kutyát**, aki anya szerint sokkal többet játszik majd velem, mint a papa valaha is. De szerintem a Terri egyáltalán nem hasonlít a papára. Négy lába van és sokkal alacsonyabb.

Ha átjön a Márió apukája, akkor Terri mindig az ágy alá bújik, mert nagyon fél. Ha nagy vihar van, Terri akkor is az ágy alá bújik, mert az égnek pont olyan csúnya színe van, mint a Márió-papa nadrágnak.

A Terri mostanában nagyon beteg. És ráadásul valami külföldi betegsége van. Az állatorvos azt mondta, hogy diagnózis. És ez most már biztos.

Tegnap anya találkozott Szupermennel. Mindjárt mondta is neki, hogy a Terri beteg. Szupermen nagyon sajnálta a dolgot, de nem tudott segíteni, mert éppen évi rendes szabadságát töltötte. Semmi dráma. Csak áll az ember a csendben.

Azt mondta a Márió, hogy a spenótot és a répafozeléket kimondottan szereti, csak azért nem eszi meg őket, mert olyan nagyra nő, hogy ha lefelé néz, elszédül. A Máriónak, tudod, sok mindenben igaza van.

Szupermen ma reggel hirtelen visszajött a szabadságról. Vagy a gyógyszerek segítettek, nem tudom. Csak az a biztos, hogy a Terri teljesen meggyógyult.

Úgy érzem magam, mint a hal, akit kihorgásztak. Márióval egy zsinór köt össze, ami láthatatlan, de mégse lehet elszakítani.

Régen, amikor az emberek még némák voltak, a halak gyűlést tartottak, sajnálkoztak egy csomót az emberek miatt, aztán nekik adták a beszédet. Ezt anya mondta. Én meg azt mondom, ha kicsit nagyobb leszek, összegyűjtöm a szavakat egy műanyag zsákba, és beleöntöm őket a tengerbe. Hadd beszéljenek ezután a halak is.